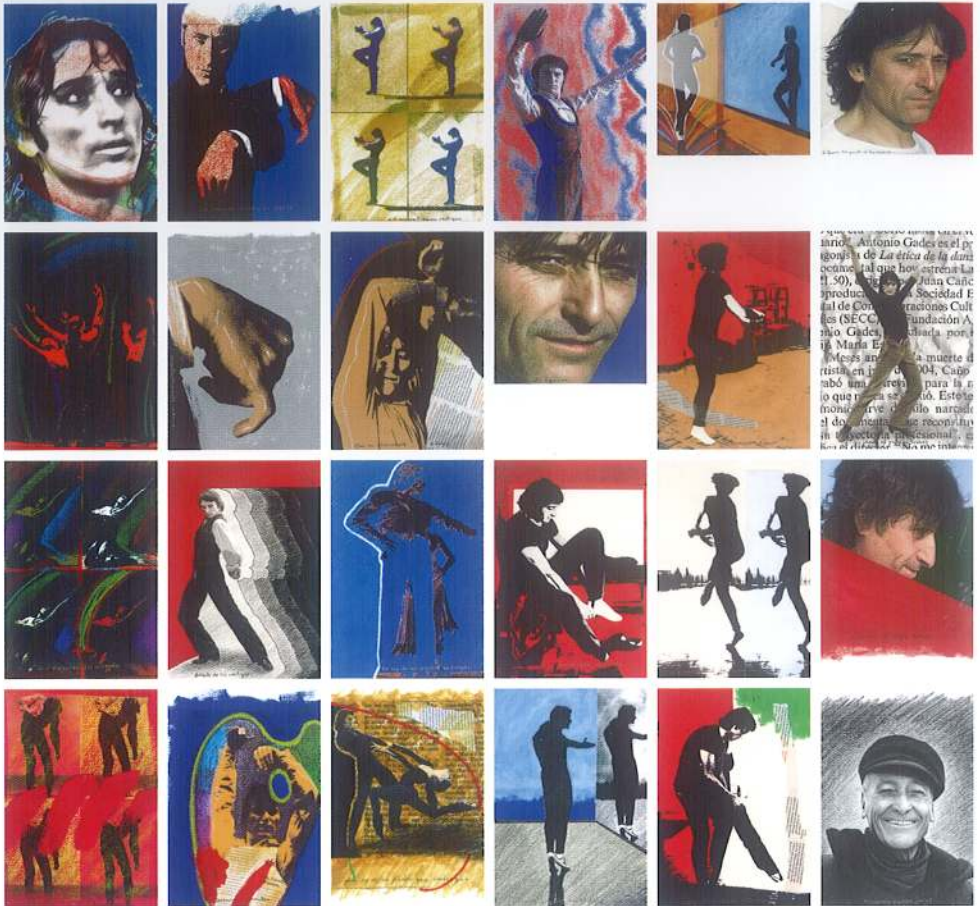

CARLES CORTÉS / MIQUEL HERNÁNDEZ / RODOLFO TORRES

ANTONIO GADES
“VIENTO DEL PUEBLO”
ANTONI MIRÓ

auditori *La Nucia*
de la mediterrània

Antonio Gades es el protagonista de *La ética de la danza* editorial que hoy creará La (E) 50, editada por Juan Cancé (producción) y la Sociedad Estatal de Convenciones Culturales (SECC) y Fundación Antonio Gades. La obra está dirigida por María Espinosa. Meses antes de la muerte del artista en julio de 2004, Cancé robó una obra para la que lo que queda es el título. Este trabajo surge de ello marcado el documento "se recopiló el documento profesional", en forma de libro de 127 páginas.

Totes les obres tenen un vers escrit, amb la numeració i la firma de l'autor, litografia gràfica digital, estampada sobre paper o llenç, de diverses mesures.

1- VIENTOS del pueblo me llevan,	9- y al mismo tiempo castigan	17- Nunca medraron los bueyes
2- vientos del pueblo me arrastran,	10- con su clamorosa zarpa.	18- en los páramos de España.
3- me esparcen el corazón	11- No soy de un pueblo de bueyes,	19- ¿Quién habló de echar un yugo
4- y me aventan la garganta.	12- que soy de un pueblo que embargan	20- sobre el cuello de esta raza?
5- Los bueyes doblan la frente,	13- yacimientos de leones.	21- ¿Quién ha puesto al huracán
6- impotentemente mansa,	14- desfiladeros de águilas	22- jamás ni yugos ni trabas,
7- delante de los castigos:	15- y cordilleras de toros	23- ni quién al rayo detuvo
8- los leones la levantan	16- con orgullo en el asta.	24- prisionero en una jaula?

Portada: GADES, LA DANSA, 2001. (Escultura Bronze) Museu Campus UPV. València

© DELS AUTORS

© AMB-DISSENY

© Ajuntament de La Nucia

Edita: Editorial Marfil
Gràfiques Alcoi, S.A.U.

Dèposit Legal: A 371-2012

Col·labora:

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante
 Vicectorat d'Estudi Universitari
 Secretariat de Cultura

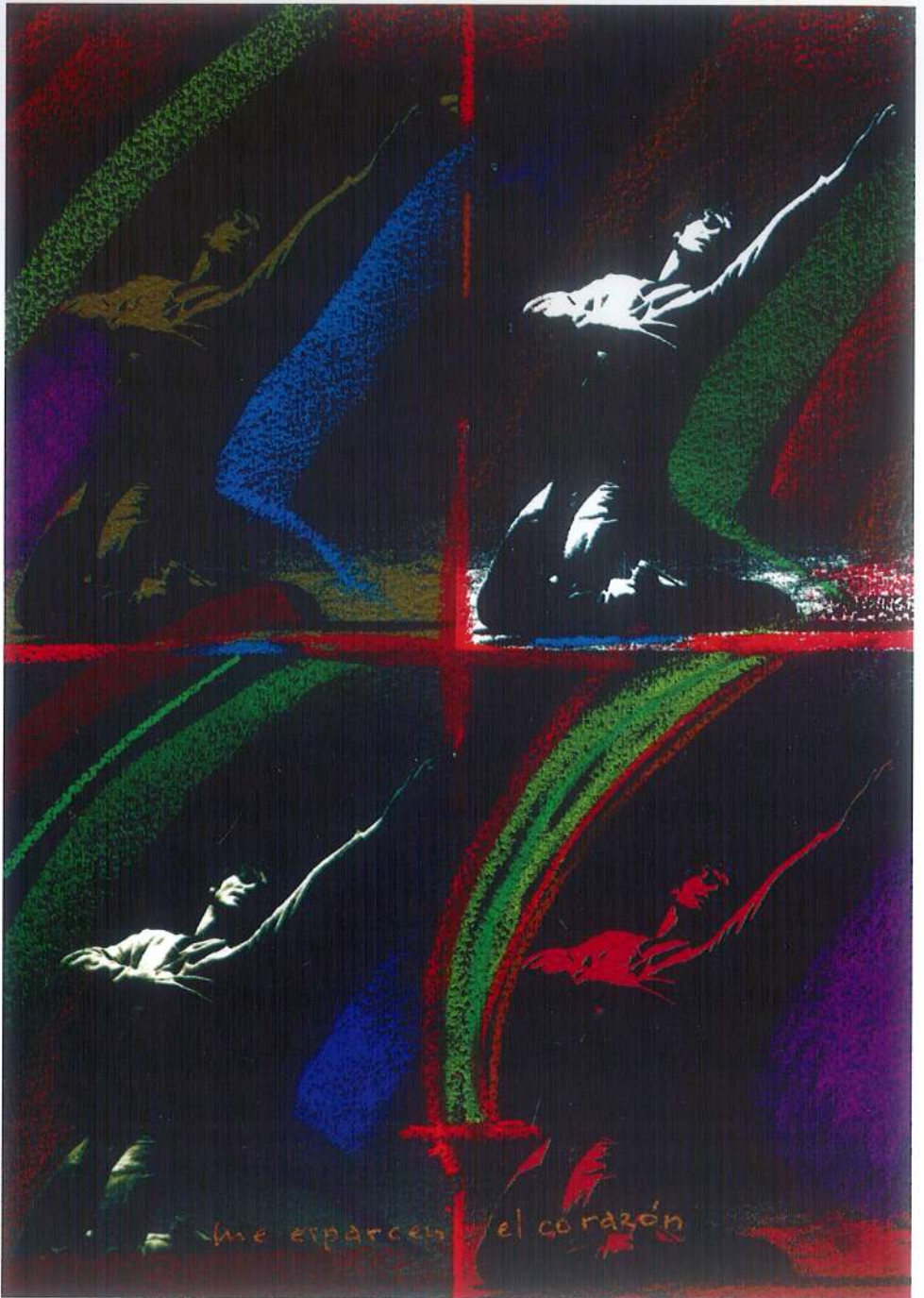
www.antonimiro.com
 www.antonimiro.cat
 art@antonimiro.com
 www.facebook.com/antonimiro

(...) El rostre de Gades, procedent de diversos esborranys presos per Miró ja al Mas del Sopalmo, basteix un seguit de quadres que identifiquen clarament la seua personalitat amb la del protagonista del poema d'Hernández: “Vientos del pueblo me llevan”, “Desfiladeros de águilas”, “Quién ha puesto al huracán” i “Prisionero en una jaula”. Aquest últim ofereix una de les darreres imatges d'Antonio Gades, l'individu *presoner del món*, en aquest sentit, de la malaltia que el va acompanyar en els últims anys i que el va separar definitivament de l'amic Miró. Un vent que cobreix les existències de tres artistes de la nostra terra implicats, sens dubte, en el desenvolupament de les llibertats. Amb els seus respectius llenguatges han trobat el mitjà adequat per l'expressió dels seus sentiments i de la seua voluntat, com llegim a la primera estrofa del poema d'Hernández:

Vientos del pueblo me llevan,
vientos del pueblo me arrastran,
me esparcen el corazón
y me aventan la garganta.

Aquesta és la seua veu, la seua energia, la seua voluntat. “El vent del poble” esdevé així una sèrie que sintetitza perfectament la simultaneïtat de llenguatges i el desig compartit d'aconseguir un món més just i més lliure. Una tasca que preval en el temps gràcies a la iniciativa duta a terme per la Fundació Antonio Gades, al capdavant de la qual està la vídua, Eugenia Eiriz, i les seues filles. D'aquesta manera, artistes, ballarins i músics, amb el vent de cara o a la contra, segueixen en la seua obstinació. Est és el missatge, la seua herència, el camí obert per Antonio Gades, el nostre mestre.

Carles Cortés
Universitat d'Alacant

me esparcen el corazón

P/A GADES-3, 2010

VIENTOS DEL PUEBLO ME LLEVAN

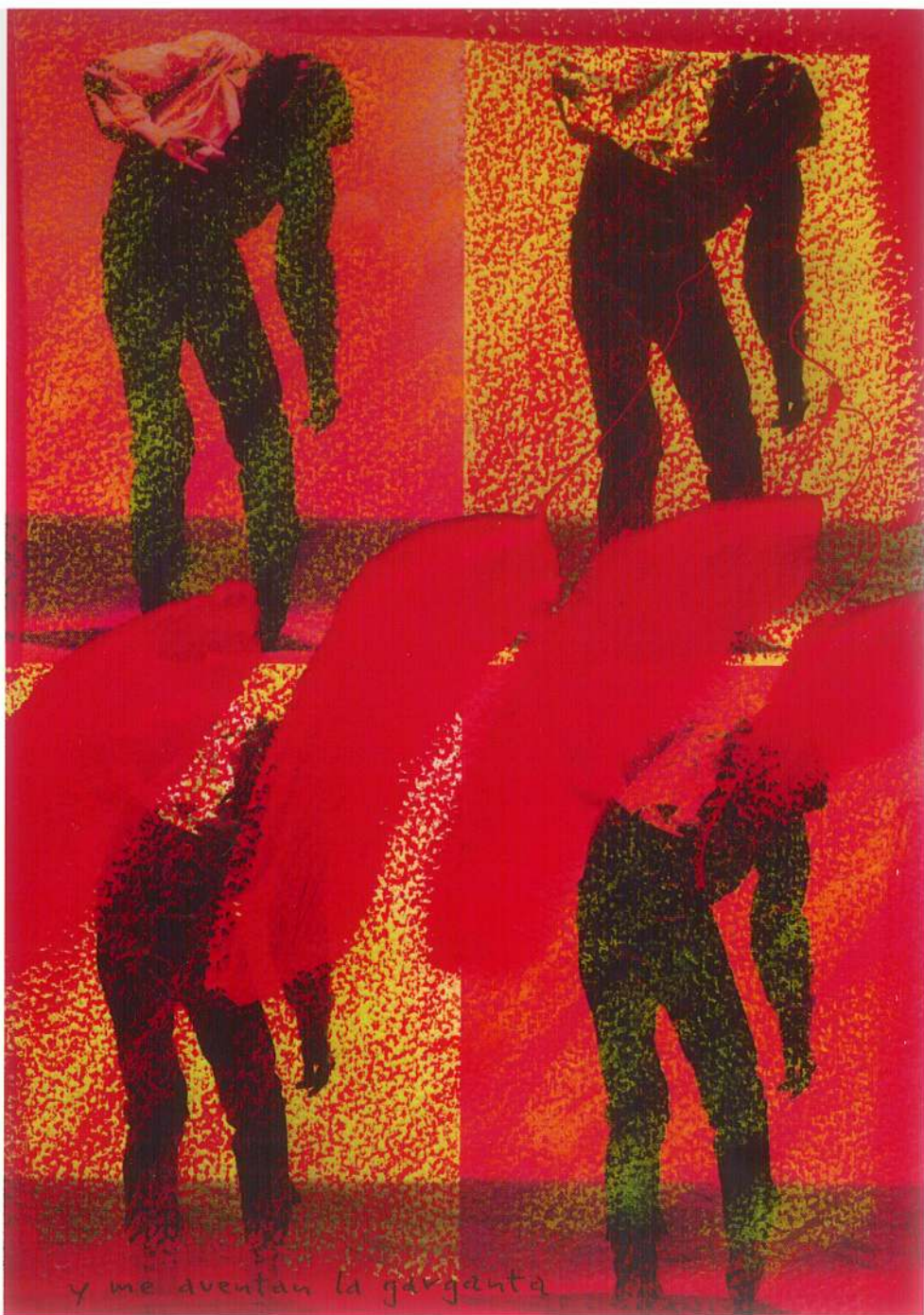
VIENTOS del pueblo me llevan,
vientos del pueblo me arrastran,
me esparcen el corazón
y me aventan la garganta.

Los bueyes doblan la frente,
impotentemente mansa,
delante de los castigos:
los leones la levantan
y al mismo tiempo castigan
con su clamorosa zarpa.

No soy de un pueblo de bueyes,
que soy de un pueblo que embargan
yacimientos de leones,
desfiladeros de águilas
y cordilleras de toros
con orgullo en el asta.
Nunca medraron los bueyes
en los páramos de España.

¿Quién habló de echar un yugo
sobre el cuello de esta raza?
¿Quién ha puesto al huracán
jamás ni yugos ni trabas,
ni quién al rayo detuvo
prisionero en una jaula? (...)

Miguel Hernández

y me aventan la garganta.

P/A GADES-4, 2010

Estimat company Antoni Miró

Et vaig a relatar el que va passar per aquests llocs amb GADES. S'ha fet lent el seu transcórrer a causa d'assumptes climàtics, grans freds, inusuals per a la nostra regió i grans pluges, cosa que va impedir complir un cronograma establert, el qual poc a poc va desenvolupant-se i més ara que la primavera i els seus dies més llargs permeten estar fora més temps.

La resposta en els llocs visitats ha estat interessant, un es sorprèn de la gent reconeixent a Gades per velles pel·lícules, fins i tot una senyora el va veure en viu certa vegada que va estar a Montevideo, crec que d'això fa molts anys, però és impossible d'imaginar molts dels comentaris sobre la mostra, hi va haver una frase que em va dir un escolar de "Los Cerrillos", després de veure aquella peça en la qual la figura sobre fons vermell va deixant esteles a la seva esquena, va comentar al seu mestre i companys que hauria de ser molt ràpid per deixar aquesta marca enrere seu i no hi va haver manera de fer-li entendre que era un recurs teu per mostrar el seu moviment, però no hi va fer cas i des d'allà ens plantejava, que en els còmics que ell veia, els ràpids tenien això a la seva esquena, encara que en realitat la seva frase va ser " tots els ràpids tenen això "patrás".

Això seria impossible sense la teua generositat, es van obrint llocs propers i llunyans, on any a any anem arribant amb mostres, audiovisuals, xerrades i si veiessis les seves cares quan els expliques sobre tu, i el primer que pregunten és si ets viu, per que per ells els quadres que veuen en llibres escolars o alguna revista són de morts, o sigui que bé percebràs que alguna cosa no va bé, quan parteixen d'una premissa que l'art és el fer de persones ja mortes i se sorprenen de debò quan et veuen en els documentals, i en particular en el teu aniversari 60 aplaudeixen.

És meravellós veure el que l'art des d'ells i no per ells genera i un agraeix a la vida que pugui viure-ho gaudir-ho. El dijous 8 passat quan vaig inaugurar SANTA LUCIA blus, sobre violència domèstica que, t'explico va causar certa irritació, ja que els relats són d'aquí i els actors també i ells saben, però això és així, vaig complir 60 anys, i allà entre amics i companys de vida el vaig celebrar a la mostra i em vaig permetre reflexionar sobre l'assumpte. Aquests anys van arribar sense notar-se i sabent que no és així, un mira enrere i els vint semblen ser-hi allí "nomás" i una amiga em plantejava que quan un viu la vida que vol viure i s'esforça perquè això passi, conservem un esperit jove encara que els ossos i alguns dolors ens mostrin els documents. I no està errada, encara, per bé o malament crec en les utopies i que sense elles no hi ha futur, elles són el far que ens allunya de la insignificança i ens apropa al espírit de les coses i totes elles viuen en nosaltres és a dir són nosaltres.

I dins d'aquests camins transitats cap a elles, apareixes tu i la teva meravellosa solidaritat, no ens coneixem personalment, tot just conèixer la teu veu en un dels documentals, ni tan sols per telèfon cosa usual en aquests dies, però un va aprendre a ser discret i aquests aparell com el cel·lular són molt invasius i de sobte quan un crida, tenint en compte la diferència horària pot ser impertinent, és a dir estimat company de viatge, llunyà i profundament proper, agraeixo a la vida el conèixer-te i que estiguem en els teus mapes.

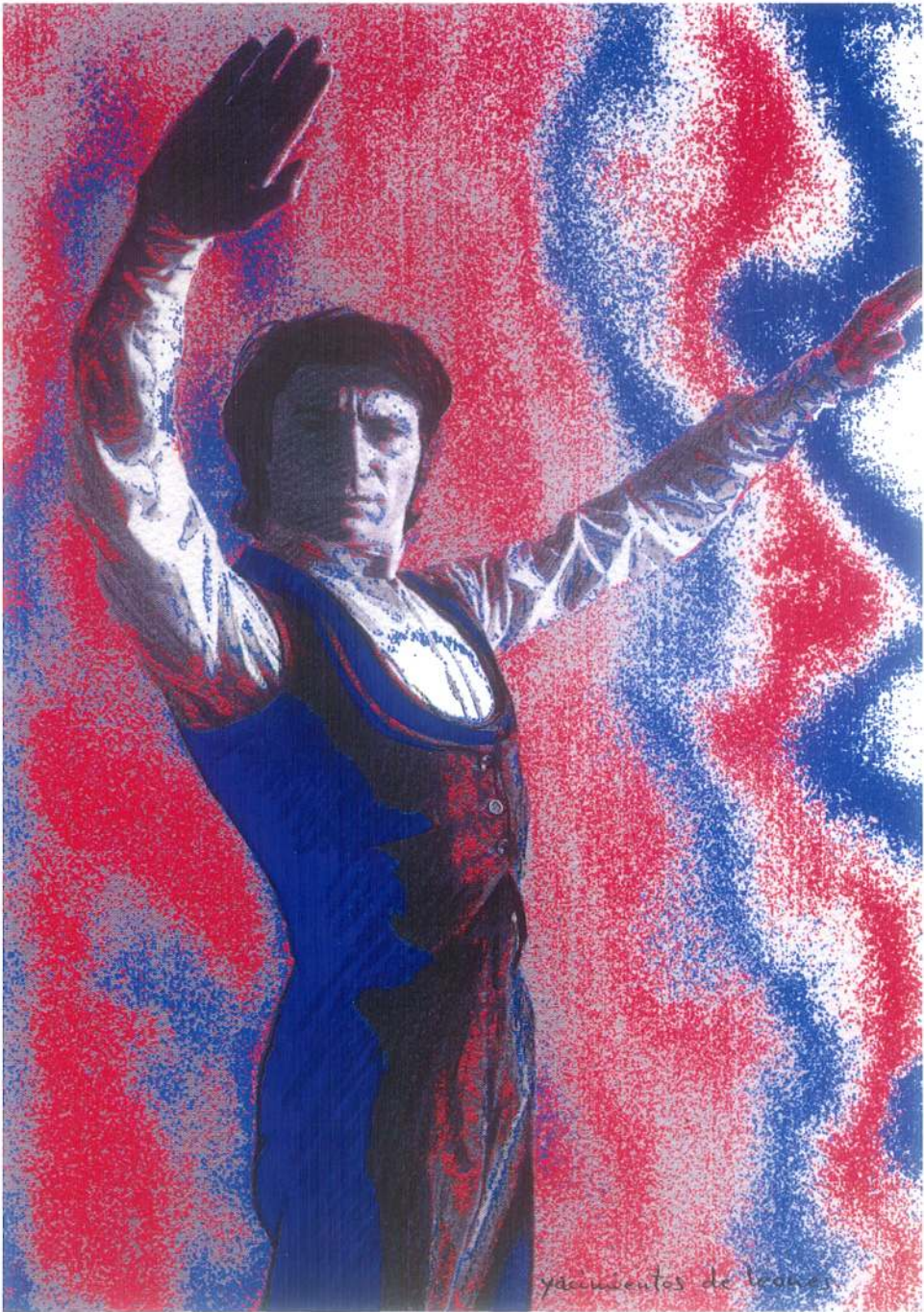
Aquí en aquest poble del sud del món se t'aprecia i estima molt, pel que estarem eternament agraïts i per descomptat sempre a les teus ordres. La meua millor abraçada.

Rodolfo Torres
Santa Lucia 23-9-2011 (Uruguai)

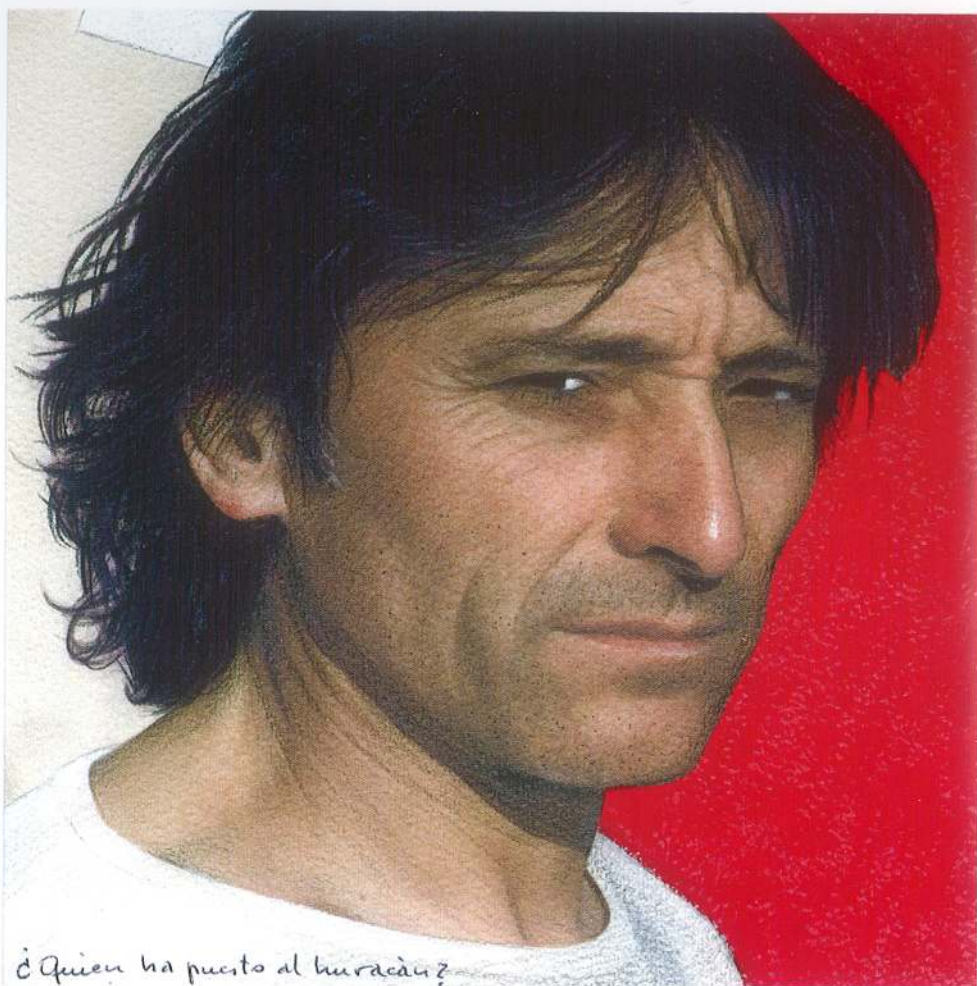
No soy de un pueblo de bueyes,

P/A GADES-11, 2010

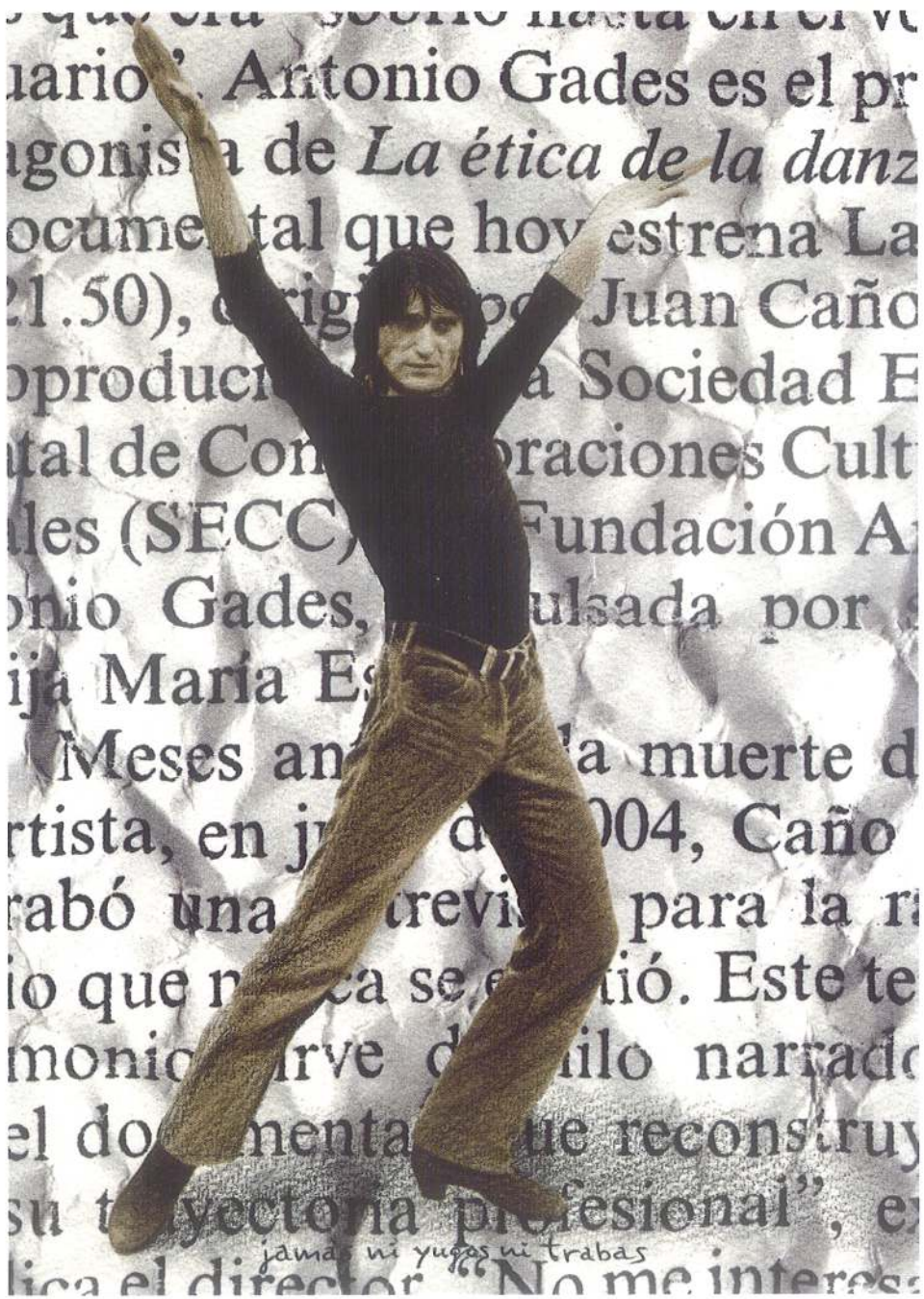

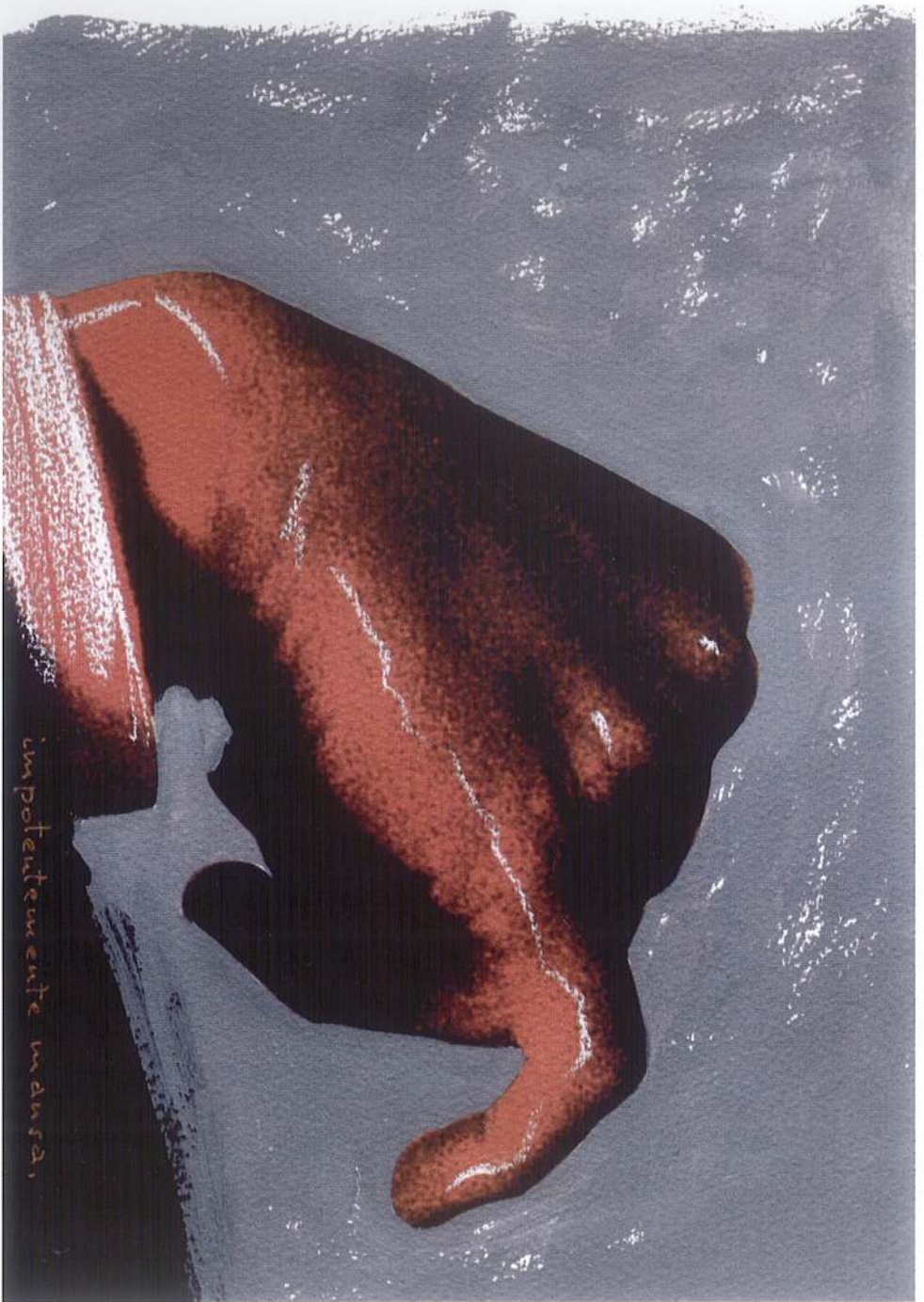
yacimientos de leones

P/A GADES-13, 2010

¿Quién ha puesto al huracán?

impotentemente mansa,

impotentemente mansa,

P/A GADES-6, 2010

prisionero en una jaula?

P/A GADES-24, 2010

Darrera foto dels dos amics, al Mas Sopalmo, dies abans de la desaparició del ballari en 2004.

ANTONI MIRÓ naix a Alcoi el 1944. Viu i treballa al mas del Sopalmo. El 1960 rep el primer premi de pintura de l'Ajuntament d'Alcoi. El mes gener de 1965 realitza la seua primera exposició individual i funda el Grup Alcoiart (1965-1972) i en 1972 el Gruppo Denunzia en Brescia (Itàlia). Són nombroses les exposicions dins i fora del nostre país, com també els premis i les mencions que se li han concedit. És membre de diverses acadèmies internacionals.

En la seua trajectòria professional, Miró ha combinat una gran varietat d'iniciatives, des de les directament artístiques, on manifesta l'eficax dedicació a cadascun dels procediments característics de les arts plàstiques, fins a la seua incansable atenció a la promoció i foment de la nostra cultura. La seua obra, situada dins del realisme social, s'inicia en l'expressionisme figuratiu com una denúncia del patiment humà. A finals dels anys seixanta el seu interès pel tema social el condueix a un neofiguratisme, amb un missatge de crítica i denúncia que als setanta s'identifica plenament amb el moviment artístic anomenat *crònica de la realitat*, inserit dins dels corrents internacionals del pop-art i del realisme, prenent com a punt de partida les imatges propagandístiques de la nostra societat industrial i els codis lingüístics utilitzats pels mitjans de comunicació de masses.

Les diferents èpoques o sèries de la seua obra com "Les Nues" (1964), "La Fam" (1966), "Els Bojos" (1967), "Experimentacions" i "Vietnam" (1968), "L'Home" (1970), "Amèrica Negra" (1972), "L'Home Avui" (1973), "El Dòlar" (1973-80), "Pinteu Pintura" (1980-90), "Vivace" (1991-2001) i des del 2001 "Sense Títol", rebutgen tota mena d'opressió i clamen per la llibertat i per la solidaritat humana. La seua obra està representada en nombrosos museus i col·leccions de tot el món i compta amb una bibliografia abundant que estudia el seu treball exhaustivament.

En resum, si la seua pintura és una pintura de conscienciació, no és menys cert que en el seu procés creatiu s'inclou un destacat grau de *conscienciació de la pintura*, on diverses experiències, tècniques, estratègies i recursos s'uneixen per a constituir el seu particular llenguatge plàstic, que no s'escapa en ser un *mitjà* per a la comunicació ideològica, sinó que, de manera paral·lela, es constitueix en registre d'una comunicació estètica evident.

A MIQUEL HERNÁNDEZ, 2012 (Acrylic-Mixta s/II 162 x 114 cm)

ANTONIO GADES
“VIENTO DEL PUEBLO”
ANTONI MIRÓ

JULIOL, AGOST, SETEMBRE 2012

auditori *La Nucia*
de la mediterrània

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante
Vicerectorat d'Extensió Universitària
Secretariat de Cultura

AJUNTAMENT DE
LA NUCIA

REGIDORIA DE
CULTURA